

Ceaiul în lumea arabă

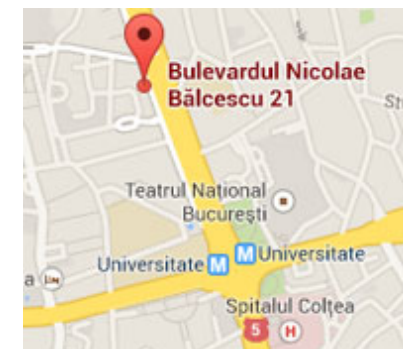
Posted On 24 Mar 2015 Comment: 0

Ceaiul în lumea arabă

Primul eveniment organizat de CCERPA, Centrul Cultural European Româno-Panarab și Institutul Confucius din București, a avut loc în capitală, luni, 23 Martie 2015, la sediul institutului. Evenimentul de deschidere al colaborării celor două instituții a constat într-o ceremonie a ceaiului, tradiție binecunoscută în lumea chineză, preluată și de lumea arabă.

ADRESA UZPR »

FANI FACEBOOK »

1,370

Ceaiul nu a fost cunoscut în lumea arabă până în secolul al X-lea, când a fost amintit de omul de știință Abu al Rihan Al Biruni în cărțile sale, scrise în timpul excursiilor sale, spunând că chinezii beau o băutură de culoare aurie și se cheamă ceai. Ulterior, prima apariție a ceaiului a avut loc în Magrebul arab.

Conform istoricilor în secolul al XVIII-lea, în timpul sultanului Abdulah Bin Ismail, primea ceai cadou de la trimiși europeni, iar la mijlocul secolului al XIX-lea a fost răspândit ceaiul verde, care se numea “a tai” în Marocul arab.

Celelalte popoare ale lumii arabe au cunoscut ceaiul mai târziu, în funcție de poziția geografică a fiecăruia. De exemplu, poporul irakian a luat obiceiul consumului de ceai de la persani, numele de ceai care l-au luat “jai” și au numit ceașca cu care se bea ceaiul “esticana” sau “biala”. După poporul irakian, au cunoscut și celelalte popoare ceaiul care a devenit un detaliu din viața de zi cu zi.

Ceaiul de dimineață

A fost cunoscut ca fiind ritualul de dimineață al femeilor din Kuwait încă din antichitate, când bărbații plecau în expediții de scufundare pentru câteva zile. Deoarece femeile erau casnice, ceaiul de dimineață reprezenta singurul lor divertisment, fiind considerat totuși o manifestare de lux.

În trecut, ceaiul negru era importat din India în cutii de lemn, pentru a fi protejat de umiditate și se fierbea în apă cu zahăr ca să fie dulce și să reducă din amărăciunea lipsei soțului.

Ceaiul Krk,

Pare mai mult ciudat dar există în Emiratele Arabe Unite și se servește atât dimineața, cât și seara. Ca mod de preparare, ceaiul se fierbe și se adaugă lapte vaporizat, apoi se pune din nou la fiert pentru căpăta o culoare crem spre roșu. Această băutură a fost transmisă de la indienii care îl numeau crk, apoi l-au transmis la britanici, dar se spune că prima persoană care a băut ceai cu lapte a fost franțuzoaica Madame Disable în secolul al

Fans

UZP, ÎN PROGRAMUL
ONU GLOBAL
COMPACT »

<http://www.unglobalcompact.org>

PARTENERII UZPR »

Parteneri interni

XVII-lea.

Ceaiul kaşri

În Egipt ceaiul are un anumit farmec, iar poporul apreciază că îi conferă buna dispoziție și cheful de viață. De menționat este faptul că deși ceaiul cu plicuri care se pune în apă fiartă a cucerit tot mai mulți consumatori, în epoca de viteză în care trăim pentru iubitorii ceaiului un loc aparte îl ocupa ceaiul kaşri, care este cerut deseori de clienții localurilor populare din Egipt.

Ceaiul kaşri este un ceai fărâmițat și frunzișoarele ceaiului sunt negre și a fost numit ceai pentru că frunzișoarele ceaiului se amestecă cu apă și zahăr și se fierbe în același timp până capătă o culoare neagră, atuncea se produce buna dispoziție.

Ceaiul cu mentă

În Siria, Liban rar se bea ceaiul fără frunze de mentă verzi proaspete. Chiar și acum, foarte rar se servește ceaiul fără o aromă parfumată. De regulă, ceaiul se servește la micul dejun, fiind apreciat și pentru că ajută la digestie.

Ceaiul slab

Ceaiul asigură buna dispoziție, iar cei care nu preferă ceaiul mai concentrat folosesc plicuri cu ceai pe care le introduc în apă

fierbinte de câteva ori, ca să fie mai slab.

Ciudățeni în bibliografia ceaiului

Ceaiul pe care îl gustăm zilnic îl face pe om să se inspire din cartierul său, devine o cultură.

În secolul al XVI-lea în Franța, biserica a avut o atitudine ostilă fata de consumul băuturii numite ceai, considerând că reprezintă o corupție etică.

La fel a fost și în Marea Britanie, când poetul englez Benjamin Jonson 1572-1637 a recunoscut că bea ceai atât de des, încât ibricul lui nu se răcește, motiv pentru contemporanii lui ca să-l acuze de corupție etică.

Dar, în China antică colectarea frunzelor de ceai era supusă unor condiții ciudate, întrucât

Parteneri internaționali

ORDINUL ZIARISTILOR
(1998-2012) »

> Ordinul ziariștilor

trebuia să fie recoltate de fete virgine sau fetițe care trebuia să fie îmbrăcate în rochii noi și cu multe culori, mânușile trebuia să fie noi, în fiecare zi.

Dar în India povestea ceaiului este și mai ciudată, și începe cu „a fost odata ca niciodată” un pustnic care nu a vrut să doarmă timp de 7 ani să fie contemplat în mod continuu, dar în cel de al 5 lea an i s-a făcut somn și, ca să nu adoarmă, s-a hotărât să mestece niște frunze dintr-un tufiș care se găsea lângă el, dar după aceea s-a simțit activ cât să poată persista încă 2 ani treaz. Acest tufiș care a fost lângă el, a fost un tufiș de ceai.

Ceaiul de furie

În secolul al XVIII lea Marea Britanie domina lumea, din India până în America. Guvernul britanic din acele vremuri a impus o taxa coloniilor americane și a stabilit un monopol la anumite produse în favoarea unor colonii, de exemplu ceaiul care se vindea în America era adus numai de „East India Company”, nefiind permis niciunui alt comerciant să importe ceai în America.

Acest lucru a determinat niște comercianți să apeleze la contrabanda ceaiului și, pentru a combate acest fenomen, guvernul britanic a ordonat trimiterea unor vase încărcate cu ceai, care să se vândă cu preț mai mic decât restul pieței americane. Atunci patrioții americani au urcat la bordul vaselor respective și au aruncat ceaiul în mare și au dat foc navelor, pentru a nu permite să fie vândut cu un preț mai mic decât prețul comercianților locali, lucru care a generat Revolta Ceaiului din Boston din decembrie 1773, când a fost distrus ceai în valoare de 10.000 £, o sumă enormă pentru acele vremuri.

المركز الثقافي الأوربي الروماني العربي

CCERPA

(M.C.D.)

